

ARREST VAN HET HOF (EERSTE KAMER)
VAN 10 DECEMBER 1969¹

**G. L. V. Grasselli tegen Commissie van de
Europese Gemeenschappen**

Zaak 32-68

Samenvatting

1. *Ambtenaren — Geschillen met het bestuur — Bezwarend besluit — Begrip (Statuut van de ambtenaren E.E.G., art. 91)*
2. *Ambtenaren — Geschillen met het bestuur — Volledige rechtsmacht van het Hof — Deze rechtsmacht blijft beperkt tot de in de eerste zin van § 1 van artikel 91 van het Statuut van de ambtenaren genoemde gevallen*

1. Als bezwarende besluiten kunnen slechts worden beschouwd de handelingen die voor een bepaalde rechtspositie rechtstreekse gevolgen kunnen hebben.
2. De eerste zin van artikel 91, § 1 van het

Statuut van de ambtenaren beheerst de tweede zin in dier voege dat deze bepaling het Hof slechts volledige rechtsmacht toekent voor het geval er sprake is van een geschil als bedoeld in de eerste zin.

In de Zaak 32-68

G.L.V. GRASSELLI, ambtenaar bij de Commissie der Europese Gemeenschappen, wonende te Cremona, 25 via Bembo 26-100, vertegenwoordigd door mr. M. Grégoire, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel, ten deze woonplaats gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van mr. T. Biever, 83, Boulevard Grande-Duchesse Charlotte,

verzoeker,

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur P. Lamoureux, als gemachtigde, ten deze woonplaats gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van mr. E. Reuter, 4, Boulevard Royal,

verweerster,

¹ — Procestaal : Frans.

betreffende : de nietigverklaring van de beschikking van verweertser, hem medege-
deeld als bijlage tot de nota van 16 september 1968 — ondertekend door de heer
Ch. Reichling, Directoraat-Generaal Personeel en Administratie — en in de vorm
van een verklarend overzicht van verzoekers aanspraken met ingang van de beëindi-
ging zijner werkzaamheden, voor zover daarbij de toepassing van artikel 34 van het
oude Statuut wordt verondersteld en — voor dat geval — op verzoekers pensioen een
kortingscoëfficiënt wordt toegepast en hem de kindertoelage ontzegd, wijst

HET HOF VAN JUSTITIE, (Eerste Kamer)

samengesteld als volgt : R. Monaco, Kamerpresident, A.M. Donner (rapporteur) en
J. Mertens de Wilmars, Rechter, K. Roemer, Advocaat-Generaal, A. Van Houtte,
Griffier, het volgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — Overzicht van de feiten

Overwegende dat de aan het geding ten grond-
slag liggende feiten als volgt kunnen worden
samengevat :

Verzoeker, die op 5 oktober 1961 in dienst
trad van de Hoge Autoriteit van de Europese
Gemeenschap voor Kolen en Staal, werd met
ingang van februari 1963 te werk gesteld bij
het Directoraat-Generaal Staal (E.G.K.S.), na-
dien, ingevolge de fusie der executieven, om-
gezet in de Directie Staal van het Directo-
raat-Generaal III van de éne Commissie.
Hij was ambtenaar met de rang A 6 en de
titel van administrateur.

Op 8 april 1968 vroeg verzoeker om een
maatregel tot beëindiging van de dienst over-
eenkomstig de bepalingen van artikel 4, § 3
der Verordening (E.E.G., E.G.A., E.G.K.S.)
no. 259/68 van de Raad van 29 februari
1968 (Publikatieblad no. L 56, 4 maart 1968).
Op haar bijeenkomst van 20 juni 1968 gaf
de Commissie aan dit verzoek gevolg met
bepaling dat de beëindiging van de dienst op
1 oktober 1968 zou ingaan.

Van deze beschikking werd aan verzoeker
bij brief van 21 juni 1968 van het Directo-
raat-Generaal Personeel en Administratie ken-
nis gegeven.

Bij die gelegenheid vroeg men verzoeker ener-

zijds te kiezen tussen pensionering en de onmiddellijke vaststelling van zijn rechten en, anderzijds, zo hij voor het pensioen zou opteren, met het oog op de vaststelling van zijn financiële aanspraken te kiezen tussen toepassing van artikel 5 der Verordening no. 259/68 en artikel 34 van het oude E.G.K.S.-Statuut (zie artikel 7 van voornoemde Verordening).

Bij nota van 16 september 1968, ondertekend door de heer Reichling, werd aan verzoeker een verklarend overzicht gezonden van zijn aanspraken na de beëindiging van de dienst, zulks zowel in geval van toepassing van artikel 5 der Verordening no. 259/68 als van artikel 34 van het oude E.G.K.S.-Statuut.

Op 27 september 1968 wendde verzoeker zich met een administratief beroep tot de Voorzitter van de Commissie.

Hierbij stelde hij, dat, voor het geval hij toepassing van artikel 34 van het oude E.G.K.S.-Statuut zou kiezen, op zijn pensioen ten onrechte een kortingscoëfficiënt werd toegepast en hem de kindertoelage ontzegd.

Hij verlangde wijziging van de beschikking welke in de vorm van bedoeld overzicht gegeven zou zijn.

Op diezelfde dag berichtte hij de heer Ch. Reichling schriftelijk het volgende :

- a) dat hij akkoord ging met de datum van ingang van beëindiging van de dienst : 1 oktober 1968;
- b) dat hij overeenkomstig het bepaalde bij artikel 6 der Verordening no. 259/68 voor het pensioen opteerde;
- c) dat hij de hem bij artikel 7 dezer Verordening toegekende keuze eerst wilde uitbrengen nadat op het administratieve beroep — waarvan een afschrift werd bijgevoegd — zou zijn beslist.

Bij brief van 18 oktober 1968, doch te Brussel gepost op 6 november 1968, en die hem op 13 november 1968 te Montecatini bereikte, deelde de heer Van Gronsveld, Directeur-Generaal Personeel en Administratie verzoeker mede dat zijn brief van 27 september 1968 aan de Voorzitter van de Commissie de volle aandacht had gehad, doch dat zijn argumenten om de eerder uiteengezette redenen niet konden worden aanvaard.

Bij verzoekschrift van 13 december 1968, ter Griffie van het Hof geregistreerd op 16 december 1968, wendde verzoeker zich tot het Hof van Justitie.

II — De conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoeker* concludeert dat het den Hove behage:

„— nietig te verklaren de bestreden beschikking die hem werd meegedeeld als bijlage tot de door de heer Reichling ondertekende nota van 16 september 1968 en in de vorm van een verklarend overzicht van verzoekers aanspraken met ingang van de beëindiging zijner werkzaamheden, voor zover daarbij de toepassing van artikel 34 van de oude tekst van het Statuut wordt verondersteld en — voor dat geval — hem het recht op kindertoelage en vol pensioen — zonder toepassing van een kortingscoëfficiënt — wordt ontzegd;

— in de uitoefening van zijn volle rechtsmacht voor recht te verklaren dat, indien de keus valt op artikel 34 van het oude Statuut, de bepalingen van de artikelen 5, § 7, en 5, § 8, der Verordening no. 259/68 mede van toepassing zijn;

— in ieder geval verweerster in de kosten te veroordelen”;

Overwegende dat *verweerster* concludeert dat het den Hove behage :

„— het beroep in zijn geheel als niet-ontvankelijk, althans als niet-gegrond, af te wijzen;

— verzoeker in de kosten te veroordelen”;

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat :

A — *Ten aanzien van de ontvankelijkheid.*

In haar verweerschrift merkt de *Commissie* op dat er ernstige twijfel bestaat aangaande

de ontvankelijkheid van het beroep. Zich op dit punt aan 's Hofs oordeel refererend omschrijft zij het vraagstuk als volgt:

1. het betreft hier een interpretatie van teksten en niet hun toepassing; bovendien werd er in een officiële mededeling, opgenomen in de „Personeelskoerier” van 16 april 1968, op gewezen dat „de verstrekte gegevens uitsluitend als voorlichting moeten worden opgevat en geen verplichting voor de Commissie scheppen”;
2. verzoeker heeft een stellig belang bij de authentieke interpretatie der onderhavige teksten;
3. indien aan de verklarende overzichten, zoals het onderhavige, de strekking van voor beroep vatbare beschikkingen wordt toegekend, doet hun openbaarmaking de beroepstermijnen lopen tegen de ambtenaren tot wie zij zijn gericht.

Bij repliek verklaart *verzoeker* het beroep ontvankelijk te achten en stelt daartoe met name:

1. dat de bestreden handeling, die van de Commissie uitgaat en waarbij verzoekers positie in de beide te zijner keus staande gevallen nauwkeurig wordt omschreven, volgens 's Hofs rechtspraak een beschikking vormt;
2. dat de bestreden handeling inbreuk maakt op verzoekers keuzerecht en derhalve voor hem nadelig is;
3. dat de niet-ontvankelijkheid van een beroep als het onderhavige het gevaar in zich sluit dat de ambtenaar zijn recht van beroep tegen de concrete toepassing der onderhavige teksten verliest, daar hij niet tijdig tegen de hem door de Commissie medegedeelde interpretatie is opgekomen.

Bij dupliek voert *verweerster* aan dat uit de door verzoeker aangevoerde argumenten ten duidelijkste blijkt dat het in casu niet een beroep tot nietigverklaring van een beschikking betreft, maar een poging om interpretatie van een tekst te vorderen, een beroep dat het gemeenschapsrecht niet kent.

Bovendien wordt met de onderhavige handeling niet definitief positie gekozen, zoals het geval was in de zaken waarop verzoeker zich beroept.

Hieruit volgt dat het beroep niet-ontvankelijk is.

B — *Ten principale*

In zijn verzoekschrift stelt *verzoeker* dat de bestreden beschikking onwettig is wegens blijkbare schending der bepalingen der artikelen 7, § 1, 5, § 7 en § 8, van Verordening no. 259/68 en, gelet op de beslissing op het administratief beroep, mede wegens impliciete schending van de bepalingen van artikel 4, § 2, van Verordening no. 259/68.

In dit verband voert hij aan dat de keuze tussen artikel 5 van Verordening no. 259/68 en artikel 45 van het oude E.G.K.S.-Statuut slechts op financiële aanspraken betrekking heeft en niet op de rechten „betreffende het stelsel van sociale zekerheid” die in ieder geval door voornoemd artikel 5 geregeerd blijven (vgl. artikel 7, § 1, van Verordening no. 259/68).

Anderzijds verwijst het door de Commissie bij de beslissing op zijn administratief beroep ingeroepen artikel 4, § 2, 2e lid, der Verordening no. 259/68 slechts naar § 3 van artikel 41 van het Statuut voor het, in casu niet in aanmerking komende, geval van een maatregel tot terbeschikkingstelling.

Wat de toepassing van een kortingscoëfficiënt betreft stelt *verweerster* bij antwoord dat deze toepassing in overeenstemming is met de aangehaalde bepalingen en voert daartoe nader aan:

1. dat de pensioenrechten deel uitmaken van de in artikel 7, § 1, van Verordening no. 259/68 bedoelde financiële aanspraken, daar deze bepaling verwijst niet alleen naar artikel 34 van het oude E.G.K.S.-Statuut, doch eveneens naar artikel 50 van het algemeen reglement E.G.K.S.;
2. dat, nu voormeld artikel 34 uitdrukkelijk de uitkering van een evenredig pensioen voorziet en op dit punt verwijst naar de pensioenregeling, moet worden aangenomen dat op het vervroegde ouderdomspensioen de gewone korting wordt toegepast, gelijk die in artikel 59 van het algemeen reglement van de E.G.K.S. is voorzien en overgenomen in artikel 9 der bijlage VIII tot het Statuut van de ambtenaren der Gemeenschappen;
3. dat uit de tekst van artikel 5, § 7, 4e lid, van Verordening no. 259/68 (met name: „na afloop van deze periode...”) duidelijk

- blijkt dat deze bepaling niet van toepassing is op de ambtenaar die, na de E.G.K.S.-regeling te hebben gekozen, gedurende de in § 2 van artikel 5 genoemde periode de in § 1 van dat artikel bedoelde vergoeding niet ontving;
4. dat toch een derogatie aan de algemene regel, namelijk de toepassing van een kortingscoëfficiënt op een vervroegd pensioen, slechts in de uitdrukkelijk daartoe genoemde gevallen mag worden aangenomen.

De Commissie erkent overigens dat er in de bij het antwoord op het administratief beroep aan verzoeker gegeven toelichting een vergissing is geslopen in die zin dat een verwarring met de terbeschikkingstelling plaatsvond.

Wat de kindertoelage betreft, zien de woorden „uit hoofde van de onderhavige bepalingen” in artikel 5, § 8, der Verordening no. 259/68 kennelijk op de bepalingen van genoemd artikel. Hieruit volgt dat de ambtenaren die het E.G.K.S.-stelsel hebben gekozen van het in bedoelde § 8 voorziene voorrecht zijn uitgesloten.

Bij repliek stelt *verzoeker* allereerst dat de uitdrukking „financiële aanspraken” slechts kan worden verstaan in die zin dat andere rechten, met name die van sociale zekerheid, niet daaronder zijn begrepen. Voorts voert hij tegen de argumenten van *verweerster* met name de volgende gronden aan :

A — wat betreft de kortingscoëfficiënt :

1. uit het feit, dat in artikel 7, § 1, van Verordening no. 259/68 slechts naar artikel 34 van het E.G.K.S.-Statuut en artikel 50 van het algemeen reglement E.G.K.S. wordt verwezen, bewijst dat men de toepassing van andere bepalingen, en met name artikel 59, wilde uitsluiten;
2. dat uit het resultaat der beide voorgestelde interpretaties, in cijfers uitgedrukt, blijkt dat de uitlegging van *verweerster* — in tegenstelling tot die van *verzoeker* — aan de in artikel 7 van Verordening no. 259/68 voorziene keus iedere waarde ontnemt, daar de krachtens de E.G.K.S.-regeling uit te keren bedragen altijd lager zijn dan die welke worden verkregen bij toepassing van artikel 5 van Verordening no. 259/68;

3. dat met de „periode” waarvan in artikel 5, § 7, lid 4, van Verordening no. 259/68 wordt gesproken de periode wordt bedoeld waarover vergoedingen worden uitgekeerd, welke periode men eveneens in de E.G.K.S.-regeling vindt, gelijk trouwens de paragrafen 9 en 10 van genoemd artikel 5 gelijkelijk op beide regelingen van toepassing zijn;

B — ten aanzien van de kindertoelage :

4. dat, nu artikel 34 van het E.G.K.S.-Statuut en 50 van het algemeen reglement E.G.K.S. geen bepalingen ten aanzien van de gezinstoelagen bevatten, deze geregeerd worden door artikel 5 van Verordening no. 259/68;
5. dat onder de „onderhavige bepalingen” bedoeld in artikel 5, § 8, alle bepalingen van hoofdstuk II van Verordening no. 259/68 zijn begrepen.

Bij dupliek stelt *verweerster* dat het begrip „financiële aanspraken” slechts ziet op rechten die een geldsom tot voorwerp hebben.

De Commissie tracht voorts aan de hand van voorbeelden aan te tonen dat haar interpretatie geenszins uitsluit dat in verschillende gevallen toepassing van het E.G.K.S.-stelsel tot gunstiger uitkomsten leidt dan toepassing van artikel 5 van Verordening no. 259/68.

Het feit dat artikel 7, § 1, der Verordening no. 259/68 slechts verwijst naar artikel 34 van het oude E.G.K.S.-Statuut en artikel 50 van het algemeen reglement E.G.K.S. kan verzoekers vordering niet rechtvaardigen. Immers, daar het oude Statuut en het algemeen reglement E.G.K.S. niet meer van kracht waren, moest wel worden bepaald dat de financiële aanspraken zouden worden vastgesteld op basis van de voornoemde artikelen 45 en 50; anderzijds ziet de verwijzing in artikel 34 naar de „pensioenregeling”, noodzakelijkerwijs op de thans geldende pensioenregeling (bijlage VIII tot het tegenwoordige Statuut der ambtenaren van de Europese Gemeenschappen). Artikel 9 van deze bijlage bevat echter vrijwel dezelfde bepalingen als artikel 59 van het algemeen reglement E.G.K.S.

Verweerster stelt voorts dat artikel 5 van de Verordening no. 259/68 op zichzelf een vol-

ledig en autonoom stelsel vormt dat niet naar andere regelingen verwijst en ook geen combinaties met vroegere regelingen verlangt. Dit nieuwe stelsel nu vormt één der mogelijkheden die bij artikel 7 der Verordening no. 259/68 ter keuze worden gesteld. De keus mag niet worden gebruikt om de voordelen zowel van het oude als het nieuwe systeem te genieten zonder de nadelen daarvan te aanvaarden.

Verweerster betwist ten slotte het argument dat verzoeker aan de paragrafen 9 en 10 van artikel 5 der Verordening no. 259/68 wil ontnemen. Immers deze bepalingen verlenen aan hen op wie artikel 5 wordt toegepast de rechten die het Statuut van de ambtenaren der Gemeenschappen normaliter voorziet. Artikel 5, § 7, 4e lid, kent daarentegen een bijzonder voorrecht toe aan hen wier positie overeenkomstig dat artikel wordt geregeld.

Met betrekking tot de kindertoelage betoogt verweerster dat artikel 34 van het oude E.G.K.S.-Statuut en 50 van het algemeen reglement E.G.K.S. niet over dit onderwerp handelen en dat derhalve het commune recht moet worden toegepast. Bijgevolg behoort deze toelage inderdaad tot de „financiële” aanspraken en is dus mede voorwerp van de in artikel 7 der Verordening no. 259/68 voorziene keuze.

Daar de bepalingen der paragrafen 7 en 8 van artikel 5 van Verordening no. 259/68 kennelijk één geheel vormen, kan het argu-

ment dat verzoeker aan genoemde § 8 ontleent, niet opgaan.

Bij pleidooi heeft verweerster haar interpretatie der onderhavige bepalingen samengevat in het licht van de opeenvolgende regelingen met betrekking tot de positie der Gemeenschapsambtenaren. Hieruit zou dan blijken dat met artikel 7 der Verordening no. 259/68 uitsluitend wordt beoogd de oude E.G.K.S.-ambtenaren niet van rechten of voordelen te beroven die verdere toepassing van het E.G.K.S.-stelsel zou hebben meegebracht, met dien verstande evenwel dat daaraan geen nieuwe voordelen worden toegevoegd.

IV — Procedure

Overwegende dat de schriftelijke behandeling het normale verloop heeft gevolgd;

dat de Eerste Kamer van het Hof, op rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, heeft besloten zonder voorafgaande instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan;

dat partijen ter terechtzitting van 11 november 1969 in hun pleidooien zijn gehoord;

dat de Advocaat-Generaal ter terechtzitting van 27 november 1969 conclusie heeft genomen;

Ten aanzien van het recht

- 1 Overwegende dat verzoeker bij request van 16 december 1968 nietigverklaring heeft verzocht van „de beschikking van verweerster, hem meegedeeld als bijlage tot de nota van 16 december 1968 — ondertekend door de heer Ch. Reichling, Directoraat-Generaal Personeel en Administratie — en in de vorm van een verklarend overzicht van verzoekers aanspraken met ingang van de beëindiging zijner werkzaamheden, voor zover daarbij de toepassing van artikel 34 van het oude Statuut wordt verondersteld en — voor dat geval — op verzoekers pensioen een kortingscoëfficiënt wordt toegepast en hem de kindertoelage ontzegd”;

- 2 Overwegende dat verweerster de vraag heeft opgeworpen of het beroep ontvankelijk is daar het bestreden verklarend overzicht geen beschikking vormt;
- 3 Overwegende dat blijkens artikel 91, § 1 van het Statuut elk geschil tussen de Gemeenschap en een persoon waarop dit Statuut van toepassing is, over de wettigheid van een voor deze persoon bezwarend besluit aan het Hof kan worden voorgelegd;
- 4 dat als bezwarende besluiten slechts kunnen worden beschouwd de handelingen die voor een bepaalde rechtspositie rechtstreekse gevolgen hebben;
- 5 dat de bestreden mededeling niet ten doel heeft de aanspraken vast te stellen welke verzoeker aan een bepaalde rechtsbetrekking ontleent, noch ook het tot aanstelling bevoegde gezag met betrekking tot de vaststelling van zodanige aanspraken voor de toekomst te binden;
- 6 dat de Commissie toch bij een officiële mededeling, opgenomen in de „Personeelskoerier” van 16 april 1968, erop heeft gewezen dat de inlichtingen verstrekt aan hen die bij de toepassing der Verordening no. 259/68 zijn geïnteresseerd, uitsluitend als voorlichting moeten worden opgevat en geen verplichting voor de Commissie scheppen;
- 7 dat derhalve aan inlichtingen als de onderhavige geen enkel — gunstig of ongunstig — gevolg voor de rechtspositie der ambtenaren mag worden toegekend;
- 8 dat het beroep tot nietigverklaring derhalve niet-ontvankelijk is;
- 9 Overwegende dat verzoeker in de tweede plaats vordert dat het Hof „in de uitoefening van zijn volle rechtsmacht voor recht (zal verklaren) dat ook indien toepassing van artikel 34 van het oude Statuut werd gekozen, de bepalingen der artikelen 5, § 7, en 5, § 8, der Verordening no. 259/68 van toepassing zijn”;
- 10 Overwegende dat de eerste zin van artikel 91, § 1, de tweede zin beheerst in dier voege dat deze bepaling het Hof slechts volledige rechtsmacht toekent voor het geval er sprake is van een geschil als bedoeld in de eerste zin;
- 11 dat uit het voorgaande blijkt dat het Hof reeds uit dien hoofde niet bevoegd is de gevraagde verklaring voor recht te geven;

- 12 dat bovendien artikel 7, in tegenstelling tot de overige bepalingen der Verordening waarbij een keuze wordt voorzien, de uitoefening van het onderhavige recht niet aan enige termijn bindt, zodat verzoeker zijn keus ook tot een latere datum kan uitstellen;
- 13 dat mitsdien de vordering tot het geven van een verklaring voor recht niet-ontvankelijk is;
- 14 dat het verzoek derhalve als niet-ontvankelijk moet worden verworpen;

Ten aanzien van de kosten

- 15 Overwegende dat verzoekers beroep niet kon slagen;
- 16 dat ingevolge artikel 69, § 2, van het Reglement voor de procesvoering de in het ongelijk gestelde partij in de kosten zal worden verwezen;
- 17 dat evenwel overeenkomstig artikel 70 van genoemd Reglement de kosten door de instellingen in verband met de door ambtenaren der Gemeenschappen ingestelde beroepen gemaakt, ten laste van die instellingen blijven;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord de partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de Verdragen tot oprichting van de Europese Gemeenschappen;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie;

Gelet op het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen, met name op artikel 91;

Gelet op Verordening no. 259/68, met name op artikel 7;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE, (Eerste Kamer)

rechtdoende,

1. verwerpt het beroep als zijnde niet-ontvankelijk,
2. verstaat dat elk der partijen haar eigen kosten draagt,
3. verwerpt het meer of anders gevorderde.

Aldus gewezen te Luxemburg op tien december negentienhonderdneogenenzestig.

Monaco

Donner

Mertens de Wilmars

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op tien december negentienhonderdneogenenzestig.

De Griffier
A. Van Houtte

De President van de Eerste Kamer
R. Monaco

CONCLUSIE VAN DE ADVOCaat-GENERAAL K. ROEMER
VAN 27 NOVEMBER 1969¹

*Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,*

Verzoeker in het onderhavige geding trad op 5 oktober 1961 in dienst van de Hoge Autoriteit der Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal. Hij was daar bij het Directoraat-Generaal Staal werkzaam als ambtenaar in de rang A 6 en werd — na de fusie der executieven — met dezelfde rang bij het Directoraat Staal, Directoraat-Generaal III, van de gemeenschappelijke Commissie tewerkgesteld. — Na inwerkingtreding van de ons uit andere gedingen bekende Verordening no. 259/68, op grond waarvan de Commissie „ten einde haar diensten te rationaliseren ... ten aanzien van haar ambtenaren ... maatregelen tot beëindiging van de dienst ...” mocht nemen, vroeg verzoeker overeenkomstig artikel 4, § 3, dezer Verordening op 8 april 1968 om „een maatregel tot beëindiging van de dienst”. In een brief van het Directoraat-Generaal Personeel en Administratie werd hem medegedeeld dat de Commissie bereid was aan zijn verzoek

gevolg te geven; hem zou later een verklarend overzicht van zijn financiële aanspraken worden toegezonden. Bij brief van voornoemd Directoraat-Generaal van 21 juni 1968 werd aan verzoeker bericht, dat de Commissie bij beschikking van 20 juni 1968 tot beëindiging van zijn dienstverband met ingang van 1 oktober 1968 had besloten. Hierbij werd hij tevens uitgenodigd om te kiezen tussen betaling van een ouderdomspensioen en uitkering van een onmiddellijk ingaande vergoeding, alsmede — voor het geval hij uitkering van het pensioen zou kiezen — tussen toepassing van artikel 5 der Verordening no. 259/68 en toepassing van artikel 34 van het op 1 juli 1956 in werking getreden Personeelsstatuut van de E.G.K.S. Ten einde verzoeker bij het bepalen van zijn keus bij te staan werd hem, gelijk in de brief van 29 mei 1968 aangekondigd, bij nota van het Directoraat-Generaal Personeel en Administratie van 16 september 1968 een verklarend overzicht toegezonden waaruit hij kon zien welke uitkeringen te verwachten waren bij toepassing van artikel 5 der Verordening no. 259/68 en welke bij toepassing van ar-

1 — Vertaald uit het Duits.